

DONGÓ

A Garabonciás

XIII. év. 22. szám 1915 november 15 Cleveland, O.

Háladás napján.

- No, komám, hát hogyan adott hálát?
- Hát hálistennek, bekapunk órajtosan.

LENGYELORSZÁG.

Fekete kémény
Mered magába
Minden határba
Lengyelországba.

Tüzhelyen pernye,
Hamu az ágya,
Csendbe megy a füst.
Lengyelországba.

Hid térdre rogyott,
Széthullt a párna,
Eltört a kerék
Lengyelországba.

A harang elment
Mind éjszakára,
Jaj a jóreggel
Lengyelországba.

A lomb hibázik,
Csüng a fa ága,
A nyár nem öszül
Lengyelországba.

A föld orcája,
Rózsás orcája
Csupa barázda
Lengyelországba.

Hol volt, hol nem volt
Fecskének párja,
Gólyának fia
Lengyelországba.

Csak csipi csóka,
Csak varju vágja
Csak kopasz mezőt
Lengyelországba.

Mint halott lánynak
Mosolyog a szája,
Mosolyog a hold
Lengyelországba.

Kis kacsa fürdik
Fekete tóba,
Anyjához készül
Lengyelországba ...

Szép Ernő.

SZÁLLÓ IGÉK.

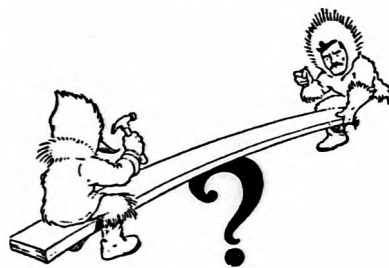
Bárányt vett, mint a dantei
"burdosbász".

Bárányra fájt a foga a dantei "burdosbásznak", hát elment a "marketre" s bevásárolt belőlük néhányat. Bezárta őket a "sandiba", de hogy a bárányok ne unatkozzanak, másnap kieresztette őket az udvarra s ő elment munkába. Mire hazajött a gyárból, addig a bárányok vagy megléptek, vagy pedig tolvaj vitte el őket. A gazda elment a bodijával keresni, de hiába kereste fél éjjel, nem jutott nyomukba. Viszont mikor hazakerülközött, a miszisz már várta őt a seprővel s alaposan megmagyarázta neki, hogy hogyan kell vigyázni a bárányokra. Most ha valamilyik misztert kiszidja a miszisz, ráfogják, hogy bárányt vett, mint a dantei "burdosbász".

Hadikölcsönt jegyeztek, mint a
duquesnei bodik.

Hónapokkal ezelőtt történt, amikor az amerikai magyar lapok felhívták a hazafiakat, hogy tehetsége szerint mindenki jegyezzen a második hadikölcsönre, két duquesnei bodi ugyan csak verte a mellét, hogy ők is szívesen jegyeznének egypár száz koronát ha volna pénzüik s csak azért nem adnak kölcsön a magyar hazának, mert zsebük borzasztóan kong az ürességtől. Pénzzel tehát nem bírták a bodik, de annál inkább bírták dicsekvéssel és leszóltak mindenkire, aki nem jegyzett hadikölcsönt. Már szinte feledésbe ment a hadikölcsön jegyzés, a két bodi még akkor is hangosan szidta a sorsot, hogy oly mostohán bánt velük, hogy szegénységük következtében nem segíthettek a magyar hazán. "Volna csak most az a hadikölcsön — sóhajtoztak a bodik — mi is adhatnánk, mert dolgozunk s van pénz, dögvél". Napirenden voltak az ilyen beszédek, hogy a közfigyelmet magukra irányítsák, mert hiszen ők jó hazafiak, vagy mi a szösz. A jó is-

ten meghallgatja néha a szegény ember könyörgését is. Mult az idő, s a nagy világháború még egyre dul az európai harctereken. Egy szép napon ismét megjelentek a hírlapok felhívásai, hogy jegyezzünk a harmadik hadikölcsönre. Duquesneben mindenki kíváncsian leste, hogy a két dicsekvő hazafi mennyit fog jegyezni, de a bodik hallgattak, mint dinnye a fűben. Egy szót sem lehetett belőlük többet kihuzni, még kevésbé pénzt a hadikölcsönre. Észük ágában sem volt jegyezni, de még az olyan társaságtól is visszavonultak, ahol a hadikölcsönről beszéltek. Az ismerősök hiába említették előttük, hogy a hadikölcsön milyen jó befektetés s amellet az ember hazafiságot is gyakorol, az ilyen beszédek a bodiknál süket fülekre találtak. De amikor a bodik látták, hogy az ismerősök nem hagynak föl a buzdítással, raduvéba elmuffoltak olyan helyre, ahol a hadikölcsön szót csak akkor fogják hallani, amikor a cigány darutojást fog látni. Most, ha valaki nagyon dicsekszik a hazafiságával, de a segítség elől elzárja a zsebet, ráolvassák a fenti mondást.

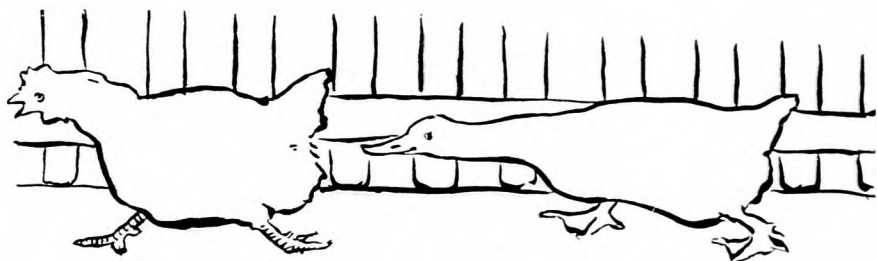
Magyarom!

A nagyhid düljön rád, ha potyán olvasod a Dongót!

Szórakozottság.

— Tényleg olyan nagyon szórakozott ember az a vastag Löffinger?

— Képzelheted, ha elmon'om a legutóbbi esetét. Az anyósa elutazott. Löffinger örömmel kísérté el a pályaudvarra és a pénztárnál szórakozottságában retur-jegyet váltott neki.

Vidéki krónika.

A szorgalmas bodi.

A viviani "majnás" bodi csak addig dolgozott, amíg nem volt pénze mérgesre. Mihelyt megkapta a "pedáját", beült a "szalónba" és kutyába sem vette a "majnát", meg a munkát vagy két hétig s csak akkor jelentkezett megint a bányában, amikor elfogyott a pénze és a mérges is s a pénz hiányában kénytelen volt kijózanodni. Bár a bányában többször figyelmeztették, ha megegyeszen nem megy munkába, akkor többet ne is jelentkezék, de a bodi csak néhány napig emlékezett a jótanácsra s a legközelebbi "pedakor" ismét csak elkezdett inni s két hétig ki sem józanodott. Ez alkalommal azonban eszébe jutott a "bász" figyelmeztetése és nem mert elmenni visszakeréni a munkáját. A véletlen szerencse, vagy ez esetben inkább a véletlen szerencsétlenség azonban ismét hozzájuttatta a bodit egy rövid ideig a régi munkájához. A dolog úgy történt, hogy abban a bányában, hol ő dolgozott, dolgozott a "bigbász" fia is a villamgép mellett. Valami véletlenség folytán a gép felrobant és a villamos áram megölte a "bigbász" fiát. Amint ezt a bodi meghallotta, ő is elment a munkavezetőhöz, hogy részvétét fejezze ki s ott jutott eszébe, hogy majd ha a halottat elviszik a "plézról" segíteni fogja a koporsót a vonathoz vinni s akkor a "bász" szolgálata elismerésül visszaadja neki a munkáját. A temetés utáni héten a bodi jelentkezett a munkavezetőnél, hogy visszakapja a munkáját, de csak utcai ruhában jelent meg, gondolván, hátha még sem

állítják munkába. Szomoruan kérdezte a "bigbász" a bodit, hogy hol volt egy hét óta? A bodi azt felelte, "Ju nó det vit dáj boj, áj help leftim ap tu hevi ju boj, szik máj bek van vik". Lesütötte a szemét az előmunkás s azt mondta a bodinak, eregy dolgozni. Örömmel szaladt haza a bodi. Fölvette a munkásruháját s ismét dolgozott szombatig. A következő hétfőn azonban már megint be volt rugva s egy hétig nem ment a munkába. Végre is megunt a "bász" a dolgot s megmondta a "helpernek", hogy a bodit többet be ne eressze a bányába. Ha pedig mégis dolgozni akarna, küldje őt "szlétet" lapátolni egy hetvenötért. Nem tetszett a "dzsáb" a bodinak, de éhes volt és mérgesre sem volt pénze, hát csak beállt nagy mérgesen "szlétet" lapátolni.

A beteg kutya.

Nőtlen volt a viviani bodi, de azért kellőképpen bebutorozott lakásban lakott. Egy vasárnap délután a bodi kint ült a "porcson" s átszólt a szomszédjához. "Hallja szomszéd, ugy látom, hogy a maga kutyája beteg". "Az ám, felelte a szomszéd, már egy hete alig evett valamit. A kutya tudja, hogy mi baja van annak a kutyának". "No hát én meggyógyítom azt a kutyát, hencegett a bodi". Azal bezaladt a lakásba s kihozott egy doboz Partolát. Ki vett belőle két szemet, elébe fette a beteg kutyának s azt mondta, "előbb csak kettőt kapsz". A kutya megnézte, majd megszagolta a cukorkát, azután megvetőleg elfordult tőle. Azt mondta erre a szomszéd: "Ugy lát-

szik, a maga cukorkája még a kutyának se kell". "Már pedig — mondotta a bodi — ez a fájtos cukorka, mert nekem mindig használ s ha a maga kutyájának is annyi esze volna, mint nekem, akkor az is bevette volna s biztosan használt volna neki".

A bodi és a művaj.

A chicagói bodi nagyon sokat hallott már az amerikai művajról, hát elhatározta, hogy ő is "megkóstolja" azt a híres művaját. Megkérte a bodiját, hogy hozzon neki vagy tiz centért, amire a szolgálatkész bodi vállalkozott is. Átment a "drogstórba" és vett tiz centért "ájszkrimet". A finom művajra éhes bodi hatalmas darab kenyeret szelt, rákente az "ájszkrimet", jól megszóta és paprikázta s nagynehezen legyűrte. A többi bodik, akik látták a bodi vergődését, nevetve kérdézték "no jó volt a művaj?" "Jó bizony!" felelte a bodi, aki szégyelte megmondani hogy nem izlett. "Kell-e még?" kérdézték a bodik. "Kell a kutyának", vágta vissza keservesen a becsapott bodi.

Hornák Gyuri híres csaplár.
A csapja már hajnalban jár.
Gyerünk pajtás, igyunk nála.
Mert ő szkunert rak a bárra.
Térjen be, ki arra járna.
Ott talál majd Veteránra.
Címe: 612 FRONT STREET,
a kis "csenesnél". TOLEDO, O.

\$ZEPE\$\$Y

A LEGRÉGIBB MAGYAR KÖZ-
JEGYZŐI, PÉNZKÜLDŐ ÉS HAJÓ-
JEGY IRODA OHIO ALLAMBAN.

Legbiztosabb pénzküldő és hajó-
jegy iroda Amerikában. — Hazai
ügyek pontos és szakszerű elinté-
zése. — Honfitársak minden ügy-
ben forduljanak hozzá. Címe: JOS.
L. SZEPESSY, 9117 BUCKEYE RD.,
CLEVELAND, OHIO.

VETERÁN PESTA

régi amérikási és Zöldfülü Marci.

No, Marci öcsém, hát gyűn már a csikindé osztég maly csak akad itt-ott holmi csirke-nyak, ha nem egyéb. De hát még asse kutya, ha a zember meggondoli, hogy a zókontriba már kutyzsirt esznek a szegények, akiknek nem lyut a disznózsirbul a gazdag kutyák mijatt, akik a szegény ember bőrön szedik most össze a tengersok pézt. Ugyláccik, hogy a zókontriba már nincs száraz fa, merha lenne, hát felhuszták volna rájuk azokat a cudar zshiványokat, akik még ijjenkor is rabolnak.

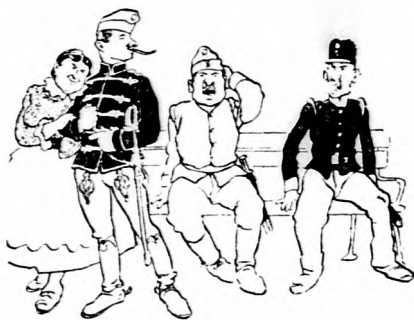
De hát péz beszél, oszt szegény ember ugat. Mer itt is igen emlegetik a békét meg az emberszeretetet, de azér csak csinálják nyakrafőre a sok ágyut, mer hát rakásra dögölhet a zember, csak pézt hozzon a bőre. Csak azt nem tudom, hogy mi lesz oszt a nóta vége, mer a sok amerikai puska meg ágyut kiöli odaát a zembert, oszt ki gyűn majd ide bányába meg gyárba, hogy a jármot huzza másokér.

Hát furcsa világ is lesz a háboru után, annyi szentigaz. Merhogy odaát is kell majd a zember, no meg itt is. Onnan maly hívogatik, itt meg tartogatik a népet, aki ugy lesz, mind a kutya a karó köszt. Csak asztat nem értem, hogy amikor szükség van a zemberre, hát mér nem becsülik meg? Ott aszongyák, hogy nem vagyunk elég órajtosak, mer Amérikához huzunk, itt meg aszondik, hogy

nogudok vagyunk, mer odahuz a szivünk. Hát mijjenek is vagyunk már igazába?

Annyi szent igaz, hogy nem vagyunk egész órajtosak, mer még most is csak küszkögyünk, akárcsak a káposzta hus nélkül. Lám, a németek még itt is tultettek rajtunk, merhogy azok legények a talpukon oszt tuggyák is, hogy mit akarnak. De hát nálunk eppár nassáju tésur meg tésasszony telekürtöli itt a világot holmi kitüntetés meg egymás irányába, hát csak szalaggyunk a falnak, akárcsak a birka, mikor tűz üt ki a hodájba. Pedig már eccer kinyilhatna a szemünk oszt hallgathatnánk ojjanokra is, akik okosat meg igazat mondanak. Mer hát a csörgő csak a gyerekeknek meg a bolondnak való.

Mozogj no, Marcink, oszt ne bámujj ugy, mer még kitanálsz esni a szádon. Pedig hát akármenyt emlegetik is, hogy hadi köcsön, hát a fejét neked senki se adi köcsön. De meg osztég minek is adná, hászén neked is csak arra való a fejed, amire sok magyar testvérnek, hogy legyen mire rátenni a pinty kapot. Oszt decól!

A "KÁRTYAPÁRTI".

Az egyik west virginiai "bányaplézen" vasárnap délután összeültek a bodik kártyázni. A kártyázás már magabavéve rossz szokása a magyar embernek, de még rosszabb szokás, hogy a játékhöz inni is kell. A kártyázó bodik is alaposan beszédtek a mérgesből, aminek eredménye az lett, hogy először ártatlanul piszkálták egymást, később azonban komolyan összeszólkóztak.

A veszekedés hevében feldöntöttek az asztalt és székeket, majd az utcára kerülve püfölték egymást, mint a nagydobot. Összesereglett az utca népe a zajra s csakhamar "polic" is kerülközött, aki az egész diszes társaságot "komának" szólitotta. Vasárnap lévén, a tárgyalást nem lehetett azonnal megtartani, hát az egész "kompánia" hétfőn reggelig a "dzsélben" maradt. Reggel a rendőrbíró elé vették a kártyázókat, aki a bodikat háromféle vétségért összesen huszonöt dollárral büntette meg. Az első vétség volt a csendháborítás, a második, hogy pénzre kártyáztak és a harmadik, hogy száraz "plézen" mérgezt ittak. A bodik nagy keservesen lebökték a huszonöt dollár büntetést és alaposan megfogadták, hogy soha többet kártyát nem vesznek a kezükbe.

Földikém!

Hát kilelne a hideg, ha beküldenéd a Dongónak a betegeket?!

Müpartolás.

— A megboldogult nagy zeneértő volt.

— Én nem tudok róla.

— A vagyonát elhegedülte, az adósságait a nagy harang fizeti, a házat pedig dobra fogják verni.

Az angyal.

— Hát gondol ön rám néha?

— Oh, de mennyit, kisasszony! Az éjjel is magáról ámodtam szünetlenül. Mondhatom, olyan volt, mint egy angyal! ...

— Ugy-e, az új krepdesinruha volt rajtam, valódi gipür-csipkékkel?

Meghatározás.

— Papa, mi az az östermelő?

— Östermelő?... Az egy új báró. Mert az már termelt egy öst a gyerekeinek.

BOSZU.

Vidéki város. Hetivásár napja. Az üzletbe beállit egy faüsi gazdaember és a mi királyunk meg a német császár arcképét kéri. A legszebbet és a legnagyobbat. Ez most nagyon kelen-dő cikk. A gazda meg van elé-gedve a képekkel, annyira, hogy nem is alkuszik, mert illetlennek érezné, hogy ezeknek a képeknek sokalja az árát. Mikor becsoma-golják a képeket, megszólal:

— Hát a talián király meg-van-é?

— Nincs. Azt nem tartjuk. De hiszen azt tán csak nem is ven-né meg?

— De bizony meg én!

A boltos csodálkozik:

— Megvenné? De hisz az ei-árult minket! Az ellenséghez pár-tolt.

A gazda keményen feleli:

— Éppen azért. Mert lássa az ur, én most a mi királyunknak

meg a német császárnak olyan aranyramát csináltatok, hogy a templomban is el lehetne. Nem bánom, ha husz pengőt kóstál is. Oszt otthon a nagyszoba fa-lára akasztom őket, oszt a rá-mán fölül még koszoru is lesz rajtuk. Ezért akarnám azt a ta-lián tökmag királyt is megven-ni, hogy hadd egye a szégyen meg az irigység kint a disznóo-rban ramátlanul. Hadd lássa, mi-re vitte!

Pair Diamond Ear-rings in case, each 25-100 kt. 9100 coupons

Diamond Scarf Pin in Case, 25-100 kt. 5100 coupons

MINDENÜTT KAPHATÓ.

NEBO

a csodaszerűen jó cigaretta, parafa szópókával. Rendkívül értékes karácsonyi ajándékokat **INGYEN** kap **Nebo Kuponokért és Dobozfedelektért. Gyűjtse azokat**

A Nebo-dobozok fedelei egyenként egy fél centet érnek készpénzben vagy ajándéktárgyakra ugyanannyit szá-mítanak, mint egy egész kupon.

Minden dobozban pénzértékű kupon van

Irjon az ajándéktárgyak jegyzékéért
NEBO DEPARTMENT,
95 First Street, Jersey City, N. J.
P. Lorillard Co., Inc., New York City. Est. 1760.

Ladies' Gold filled Bracelet Watch. 610 coupons

Emerson Phonograph. 500 coupons

DALOK.

I.

Deres a föld, hull a levél a fáról,
Fecske madár költözik a határról.

Fecske madár ejtsd utba a hazámat,

Ölelgesd meg,
Csókolgasd meg
Helyettem az anyámat.

Felhő fedi Lengyelország buségét,

Eltakarja Göncölnek a szekerét.
Uramisten, ki mondja meg, ki tudja:

Hazám felé,
Anyám felé
Mikor fordul a rudja?

II.

A Visztulán vizimalom.
Idehallom: zakatol.
A molnárja,
A molnárja
Bucusz nélkül megszökött a Garattól.

A molnárnet — teremtette!
Itt feledte, de nem baj!
Legalább majd,
Legalább majd
Csókkal váltom meg a vámot,
Hajahaj!

Báthory Gábor.

NAGYAPÓ PÉNZT KÜLD
OROSZORSZÁGBA.

Oly szimpla kis történet, oly szimpla és oly beszédes. Egy szó az kevés, de egy szót se kell hozzatenni; úgy mondjuk el, ahogy megesett Váradon. A Hitelbank fióküzletébe amint dukál, szerencsés jó reggelt adjon Isten, be-

tipeg egy öreg sárréti magyar. Roppant huppogó csizma, kurta fekete dolmány, a nyakában szőrtarisznya:

— Nem tom jó helyen kereskedem-e: pénzt akarok feltenni.

— Aztán micsoda pénzt bátyám?

— A fiunak instálom nagy Oroszországba.

— No akkor jó helyen jár, az első emeleten keresse Szemere urat.

Ballag az öreg a lépcsőkön. Meg-megáll, zihál, köhécsel, aztán megkeresi Szemere főtisztviselőt:

— Azt mondják a tekintetes ur tudja a módját, hogyan kell a fiunak kis pizmagot küldeni.

— Micsoda fiunak?

— Hát az unokámnak, a muszka rabságba, mondok, hogy az unokámnak.

— Itt a fiu címe?

— Már mint az átrec? Hogyne volna, jó uram.

A tarisznyából előkerül a sárga levelezőlap, az atyafi feneókulát tesz az orra hegyére. A lapot jó messzire tartva, betüzi a címet:

— Ez a: Korporál Andreász Sós ... Az isten meg tudja a többit nimetül. Szibériában van, Tomszkban. A tekintetes ur lesz olyan célszerű és kiolvassa.

És már iródik is a cím. Az

öreg meg mélyen kaparász a tarisznyában, könyökig vájkál, míg valamelyik szögletben megleli a rengeteg kék zsebkendőt. A csücskén van egy nagy görcs, azt bogozza:

— Bizony tekintetes uram, szegény fattyunak elkél a rabságban egy kis piz ... Hogyne küldenék neki eszem a lelkit ... Ami szegénységemtől telik. A számtól huzom el, de az unokámat megilleti ... Vértett szép hazánkért, mán ezért is ... Ami szegénységemtől telik. Ez is úgy jött, hogy fénapig dolgoztam a patikárius kertjében.

— Aztán mennyit utalványozunk bátyám? Mennyi pénzt küldünk?

A keszkenő végéből már kidőlt a pénz, ott csörgött nagyapó markában:

— Ezt a forint husz krajcárt instállom. Ezt tessik feltenni szegénynek.

És szép huszfilléreseken, egy csomóban tette a pénzt az íróasztalra:

— Amennyi a szegénységemtől telik.

A tisztviselők meghatottan néztek a drága öregre. A pénzt elfogadták, nyugtát is adtak róla, de isten tudja, hogy mégis valami negyven korona ment el Tomszkba Korporál Andreász Sós harminchetes vitéz címére ...

MINDEN HOZZÁM ÉRKEZŐ PÉNZKÜLDEMÉNYÉRT

SZAVATOLOK

Pénzküldeményeit juttassa hozzám, mert én azokat

POSTAI UTON

a leggyorsabban, a legpontosabban és a **LEGBIZTOSABBAN** kiutalom az óhazai címzetteknek. Otthon **VÁRVA-VÁRJÁK A PÉNZT ÖNTŐL**, küldjön tehát **ÁLTALAM** és minél gyakrabban. volt cs. és kir. konzuli ügyvivő

NÉMETH JÁNOS, bankár

457 WASHINGTON ST.

NEW YORK, N. Y.

Városi fiókiroda: 1597 Second Ave., New York.

Háborus humor.

A hálás magyar.

A Nagykörut és a Népszínház-utca sarkán sűrű sokadalom várja a villamost. A villamos nem jön, de jön egy érdekes pár ember. Husos, jóképű, igen megvilágosodott szemű vidéki, koros magyar, kissé bizonytalan léptekkel, a karján egy ugyancsak jól táplált, vöröskés német katonája. Beszélni nem tudnak ugyan egymással, de azért mind a ketten meglátszik, hogy nagyon kellemetes barátkozásban töltötték az időt. A magyar megáll a sokadalom előtt, végigmustrálja, azután a szeme helyeslőleg állapodik meg egy elegáns, szép asszonyon. Már ott is áll előtte, hűségesen cipelve magával a német katonát. Tisztességgel megemeli a kalapját és kissé nehezen forgó nyelvvel szólal meg:

— Tésasszonykám, egy szivességre kérném.

Az asszonyka meglepődve és zavartan néz rá:

— Mit akar?

A magyar vág egyet a szemével.

— Teccik látni ezt az embert? Ez egy német katonája!

— Látom.

— No hát azért mondom. Ez egy német katonája, aki a micinkkel együtt verte a muszkát. Jó ember. Mivelünk tart. Hát megvendégelttem. Fizettem neki itt a vendéglőben jó ebédet, megittunk három liter bort. Megettettem, megittattam, hát most már azt szeretném, hogy egy szép asszonytól csókot is kapjon. Hadd emlegesse meg a magyar becsületet!

Az asszonyka sikolt egyet és rémülten menekül. A bácsi meg-

csóválja a fejét és rosszalólag mondja:

— No nézze meg az ember! Hát ez a köszönet azért, mert ütöttem ki a legtakarosabbnak!

Megint bevettek egy orosz várost.

Van Pesten egy kórház, hivatalos nyelven: "Lábadozó sebészt katonák üdülő otthona" — a bakák azonban egyszerűség kedvéért "kezitesókolom-kórháznak" hívják. A kórházban tudniillik az egyik alpolgármesterné vezetésével budapesti uriaszonyok végzik a teendőket, ők is tartják fenn a kórházat, az utolsó darab fehérneműt is ők adták, ők gyűjtöttek mindent amire egy lábadozó otthonnak szüksége van. Így azután megeskik, hogy az öreg népfelkelő olyan szalvétába törüli meg lelógó harcsabajuszát ebéd után, amiben kilencágú korona ékeskedik, a kunsági bakagyerek pedig a volt államtitkár kiscéjtezett, de még mindig finom és gazdagon himzett hálóingében tér pihenőre. Paradicsomi élet folyik itt, a Henrik király-féle tyuk minden nap megtalálható a fazékban, a méltóságos kisasszonyok szorgosan sütnek, főznek odahaza és tortáikkal itt debütálnak.

A multkor két új baka érkezett. A Vöröskereszt igazította őket ide, — kezükben bot, vállukon ott csüngött a bródsák, amiben a cók-mókjuk volt. 'Csés jó estét kívántak és mindjárt le is telepedtek az asztal végére; — éppen vacsora-idő volt.

A lukulluszi vacsora után az egyik fontoskodva átszólt a másikhoz.

— Megin' bevettek komám egy orosz várost.

Bólintott a másik.

Másnap ebéd után ugyancsak azt mondta.

— Megin' bevettek egy orosz várost.

Az egyik uriaszony figyelmes lett rájuk és megkérdezte őket:

— Honnan gondolják, hogy megint bevettek egy orosz várost?

— Hát csak onnan kezitesókolom, — mondta tudományosan a baka — hogy ahun mi ezelőtt vótunk, a másik kórházba, csak akkor vótak ilyen nagy, hosszú ebédek, ha bevettek egy orosz várost ...

Pesti koszt.

Vendég: Kérek egy hegyes kést.

Pincér: Hiszen most láttam egyet uraságodnál.

— Igen ám, de belevágtam a peccsenvébe s most nem bírom visszahuzni.

RIZSÁK JÁNOS

PÉNZSZÁLLÍTÓ.
KÖZJEGYZŐ ÉS
VÁLTÓ-ÜZLETE

129 SECOND ST.

PASSAIC, N. J.

PÉNZT pontosan és gyorsan küld az ő-hazába. — HAJÓJEGYFÉLT Férőnébe és Európa-ból Amerikába az összes hajókra elad. — MINDENEMŰ OKIRATOKAT szabályszerűen kiállít és konzulátusilag hitelesített. — UTBAIGAZÍTÁS, felvilágosítás és tanács INGYEN. Bármilyen reá bízott ügyben pontosan és gyorsan jár el.

DONGÓ

Megjelenik havonta kétszer.
Szerkesztő: KEMÉNY GYÖRGY.
Működő: KEMÉNY JÁNOS.

Előfizetési Ár:
Amerikában egy évre \$2.00
Magyarországra .. \$2.50
10618 Earle Ave., CLEVELAND, O.
Egyes szám Ára 10 cent.

DONGÓ

MUNGARIAN COMIC PAPER PUBLISHED
SEMIMONTHLY.

Editor: GEORGE KEMÉNY.

Entered at the Cleveland, O., Post Office as
Second Class Mail Matter
February 15th - 1903 under the act of
March 3, 1879.

VIGYÁZÓ JÁNOS MEGFIGYELÉSEI.

Behunyom a két szemem, s a
lelkemmel nézem a nyüzsgő-
mozgó világot. Látok roncsolt
tetemekkel borított csatateret,
látok csonkult emberekkel tel-
ített kórházakat, látok éhesen di-
dergő milliákat és végül látok
jólétben fürdő, pénzhegyeket
emelő háborus hiénákat. A vité-
zek ütik-vágják egymást, az ott-
honlevők gyászolnak és éheznek,
s a mások vérén és nyomorusá-
gán fejedelmi vagyont gyűjtenek
az élelmesek, a nagy idők nagy
gazemberei.

Hát Uramisten! Meddig tart
még ez a szörnyű világförfordu-
lás? Azt mondiák, hogy eddigelé
körülbelül öt millió ember vesz-
tette életét a háboruban, míg a
sebesültek, eltűntek és hadifog-
lyok száma megközelíti a tíz mil-
liót. Tizenöt millió ember! Né-
pek és nemzetek disze-virága!
Az egészséges, erős és életképes
emberanyagot kegyetlenül aratja
a háboru véres kaszája. Otthon
a betegek, gyöngék, öregek és

nyomorultak lesik-várják éhesen
a nagy mérkőzés végét.

De a háborunak csak nem
szakad vége. Még nem csináltak
elégg pénzt a hadseregszállítók
Európában, még nem szedtek
össze elég milliót a munició-gyá-
rosok Amerikában. A nagy for-
galom és nagyhaszon jelszava
galom és nagyhaszon jelszava
nem akarják elengedni az ál-
datot. Még meleg a teste, még
van ereiben némi vér. Szivni kell
tehát mindaddig, míg ki nem
hül, míg teljes vértelenségében
össze nem esik. Akkor azután
megülhetik a győzelmi tort a
gazok, a tolvajok, a háborus hié-
nák.

Rövidesen hálaadás napját üli
meg Amerika. Ősi szokás szerint
ezen a napon hálákat kell adni
a vett jókért. No, ezidén ugyan-
csak bőven akad ok a hálálkodás
ra, mert a véres európai háboru
révén jól beütött a munició-gyá-
rosoknak az üzlet. Új milliomo-
sok bujtak itt ki a földből, feje-
delmi vagyonok halmozódtak
össze egy-egy háborus rendelés
révén. Legalább is illik tehát az,
hogy térdreborulva szívből jövő
hálát adjanak a mindenség alko-
tójának a rájuk pazarolt kegyes-
ségért. Száz és százezer földi
ember élte árán kerültek a véres
milliók, de hát a pénznek még
akkor sincs szaga, ha ahhoz em-
bervér tapad.

Hogy a háborunak régen vé-
ge lett volna, ha Amerika nem
szállít municiót, azt mindenki
tudja. De kitörődnék ilyen apró-
sággal, amikor arról van szó,
hogy pukkadásig megteljenek itt
a pénzes zsákok. Hálaadás nap-
ja alkalmából jóvátevének a
véres bűnök. Nagy volt Ameri-
kában az almatermés, hát majd
küldenek az egymást gyilkoló
katonáknak egy-egy almát. Ha-
rapának amerikai almába azok,
akik előbb vagy utóbb fübe ha-
rapnak az Amerikában készült
shrapneltől.

Hálaadás napián pulykát is
szoktak itt enni azok, akiknek
telik pulykapecsenyére. Ezidén

drága lesz a pulyka, s így a sze-
gényebb sorsuaknál legfőlebb
csirkehus kerül az asztalra. A
munició-gyártáson keresett éh-
bérből csirkepecsenyéhez ülnek
azok, akiknek távolmaradt test-
vérei nyomorultul vesznek, vagy
pedig éhhalállal kinlódnak. Az
élelmiszerek hiénái maholnap
minden ellenségnél biztosabban
legyőzik a magyart a korgó gyó-
mor révén.

Valami Goricar volt konzul ré-
vén nagy lett itt újból a kavaro-
dás. Goricar volt konzul ur nyil-
vánosan beismeri, hogy ő orosz-
barát s így Németország és a
monarchia bukását kívánja a há-
boruból kifolyólag, de azért kész-
pénznek veszik itt ugynevezett
"leleplezéseit". Goricar ur meg-
vádolt itt mindenkit, s nagymér-
gesen kisüti, hogy itt Ameriká-
ban háromezer magyar-osztrák
és német kém barangolja végig
az országot, hogy azt fenekestől
fölforgassa.

Természetes, hogy a légből
kapott vádaknak nagy feneket
kerit az angol hurokon pendülő
amerikai sajtó, amely minden
alkalmat megragad arra, hogy
jó nagyokat üthessen Németor-
szágon, a monarchián és egyut-
tal rajtunk, akiket labda módjára
rugdosnak csak azért, mert
szorgalmasan építgetjük ezt az
országot, de amellet kegyelettel
gondolunk a bajjal küzdő szülő-
földre.

Sainos, hogy itt is akadtak há-
borus hiénák, akik különféle ürü-
gyek alatt igyekeztek egy-egy
csomó pénzt összehalászni a za-
varosban. De hát tehetünk-e mi
arról, hogy egypár nagyhangu
hazafi különféle kalandos terv
fejében meg akarja duzzasztani
zsebeit? A posztócsalók és papi-
ros bakancs szállítók mellett szé-
pen megférnek a merész terv-
kovácsok.

A DONGÓ POSTÁJA.

V. M. Köszönjük, egész rendben vagyunk. Amit le nem tagadnak a hátralékosok, annak nagyobb részét elopják egyes ügynőkök.

M. K. Nagyszerű gondolat. Adja be valami veszett kutyának, biztosan megdöglök tőle.

Z. H. A betegek megjöttek. Végre láttunk fehér hollót.

Sz. M. A vicceket megkaptuk és kidongjuk. Egy-két beteg nem kerül ottan?!

K. J. Ez is sorra került. A hátát maga tartsa érte.

A. I. A história nem rossz. Sokan vannak itt, akik szájjal rémnagy hazafiak.

S. I. Faragtunk belőle valamit. Jó lenne megszorítani a bodikát egypár beteg irányában.

H. J. Jól tette, hogy kifikszolta az okos atyafit. Ráfér az ilyen firmákra egy kis lecke.

Több do'logról máskor szólnunk.

VEGYES HIREK.

Pirnitzer ur kijelentette, hogy az ő bankjának semmi köze a magyar kormányhoz és a magyar postához. Az ő bankja pusztán amerikai bank. Magyar lapokban pedig teljesen ellenkezőjét állítja az elnök ur. Hát hol mond igazat Pirnitzer ur? Hja, Makó messze esik Jeruzsálemtől.

Goricar volt osztrák-magyar

konzulból kibögtek a muszka rubelek. Kisütötte, hogy mi légbé akarjuk röpiteni Amerikát. Hát van benne valami, de csak úgy, ha Goricar ur véletlenül egyedül lenne Amerikában.

Warm Vilmosnak, a hirhedte vált "öreg amérikásnak" lassankint akadnak itt kollégái. Csak az a kölübség, hogy Warmot aratás előtt csipték nyakon, a többiek azonban okosabbak voltak és csak aratás után járt rájuk a rud. De hát most már késő; mert "fütyült nekik a mardárka."

A Gondos testvérek annyira gondosak voltak, hogy még Pirnitzer urra is volt gondjuk. Csakhogy Pirnitzer ur óvatos tökepezés és meggondolta a dolgot, s most Gondosék megsaporodott gonddal könyörögnek a Gondviselés kegyelméért.

New Yorkban különösen vélekedhetnek a gentlemanság fogalmáról. Ott ugyanis lopni szabad egy gentlemannak, de úgy, hogy rajta ne csipjék.

Schwab Károlyra valahogy rájár utóbbi időben a rud. Kigyult az ágyugyára és elpusztult benne valami nyolcszáz ágyu. Szóval a Schwab ágyuinak löttek. Az a vigasztaló a dologban, hogy a Schwab-féle ágyukkal ugyanis rosszul löttek, vagy egyáltalán nem is löttek volna a muszák.

Braun Márkusról azt állítja a New York World, hogy holmi nehéz ezreket kapott Bécsben és Berlinben. Gyalázat! Hogy lehet ilyesmit állítani Braun Márkusról, az amerikai polgárról?!

Az árulkodás nagyon divatba jött Amerikában. Sirjában nyugvó Columbus Kristóf szélesekét mosolyoghat jókedvében, hiszen már őt is az árulkodás juttatta börtönbe.

Petár szerb király segítséget kért szomszédjától, a kecsketolvaj Nikitától, aki azonban sajnálattal kijelentette, hogy neki sincs már tiszta alsóruhája.

JÓRAVALÓ MAGYAROK.

A mult szám megjelenése óta a következő jóravaló magyarok szereztek előfizetőket a Dongónak.

Ötvös József Universal, dr. Farkas Géza Toledo, Fülöp J. Windber, Tóth Pál Passaic.

Fogadják a Dongó köszönetét.

Kinek jobb?

Még a nagy nyári melegben történt, amikor egész Galicia olyan volt, mint egyetlen nagy fűtött banyakemence. Egy galiciai benszülöttel az a szerencsétlenség eset meg, hogy kémkedésen csipték. Haditörvényszék elé állították. Halálra ítélték.

A kivégzés napján elküldték hozzá a rabbit, hadd vigasztalja meg a szerencsétlent. Az akasztófa messze volt a falutól és a delikvenst gyalog kísérték a katonák. Mellette bandukolt a rabbi. És vigasztalta. Valahogyan ilyenformán:

— Nagy bünt követtél el, az igaz, de hát háboruban vagyunk, most o'csó az emberélet, békében csak börtönbüntetést kaptál volna. De ha megbánod vétkeidet, a másvilágon másként itélkeznek majd feletted.

A halálra ítélt hallgatta türelmesen. Egyetlen arcizma sem rándult meg, csak törülgette homlokáról, arcáról, nyakáról a verítéket.

— Rettenetes, milyen meleg van ma! — mondta bosszusan.

De erre már elhagyta a türelmet a rabbit is:

— Te beszélsz? Nekem még gyalog vissza is kell mennem ebben a melegben!

HÁLÁTLAN DISZNÓZSIR.

— Aktuális vers. —

Hálátlan disznózsir!
De ránk szörtyentettél:
Szegények voltunk, de
Koldusokká tettél!
Pedig, hogy becéztünk,
Pedig, hogy szerettünk,
A mi mindennapi
Kenyerünkre kentünk,
Hálátlan disznózsir!

Hálátlan disznózsir
Amig nálunk voltál,
Minden ételünkbe
Belenyalakodtál:
Lábosból, csuporból
A falra preckeltél,
Hangos rotyogással
Vig dalt énekeltél,

Hálátlan disznózsir
Mért döntöttél gyászba?
Mért hoztál bánatot
Minden kicsi házba?
Mért hányod a fittyet
A szabónak, ácsnak
S okozol gondokat
A nemes tanácsnak,
Hálátlan disznózsir!

Hálátlan disznózsir,
Hát nem fáj a lelked?
Persze, neked nincsen
Sem házad, sem telked!
Nekünk az is volt, de
Elkótyavetyélték:
Potrohos hentések
Elszedték, felélték,
Hálátlan disznózsir!

Hálátlan disznózsir,
Látogass meg újra,
Vonj fényes réteget
Az üres paszujra;
Örvendeztesd meg a
Szívünket-lelkünket:
Maszatold be ismét
Síró gyermekünket,
Hálátlan disznózsir!

Hálátlan disznózsir,
Hogyha visszatérnél
A mi kis körünkbe,
Cifra dolgot érnél:
Hogyan is nyögjem ki?
Nevettet is, fáj is...
Udvarképes lett a
Sovány kutya-háj is,
Hálátlan disznózsir!

Gábor lantos.

MAGÁT UGY IS KIDOBJÁK!

Mielőtt sorozásra ment, azt
mondták neki a lányok:

—No Mór csak nem akar
maga is katona lenni — s összevi-
hogtak.

S mikor bevették, fitymálva
mondták neki:

— Legyen nyugodt, magát
ugy is kidobják. Mielőtt bevo-
nul, küldje be a fényképét. Ak-
kor nem is kell bevonulnia.

S már a béosztályu, nem küld-
te ugyan el a fényképét, de be-
vonlt. Mielőtt ráadták a cifra
zsinóros nadrágot, még egyszer
megvizsgálták és 49 kiló és 843
grammja dacára alkalmasnak ta-
lálták. Ő ugyan bátran kijelen-
tette, hogy csak 49 kilós és egy-
általában nem érzi magát hiva-
tottnak a katonai pályára, de
azért mégis katona lett.

Ismerősei kondolláló ábrázat-
tal vigasztalták:

— Mór ur, egyet teszek száz
ellen, maga nem bírja a kikép-
zést. Maga összeesik, ha ráad-
ják a felszerelést.

S Mór egy áldozati birka tü-
relmességével türt. Ő ugyan
büszke volt, hogy katona lett s
némi kárörvendés félet érzett a
leányokkal szemben, hogy mégis
bevált. S vasárnap délutánon-
ként büszkén, délcegen léptetett
el adjusztált bluzában a lányos
házak muskátlis ablaka előtt,
hogy lássák természetes növést,
mely csak hosszában volt ter-
metes. Mondom, nagyon szeret-
te a vasárnap délutánt. Csak a
hétfőt nem szerette. Általában, a

hétköznapoknak nem volt nagy
kedvelője katonai szempontból.

De azért mégis kiképezték s
nem törődött vele, mikor így
szóltak hozzá:

— Tuggya-e Mór, hogy mi-
előtt beosztják a menetszázadba,
megvizsgálják, s akkor biztos,
hogy kidobják. Ilyen ember
mint maga... brühü... nac-
cerü...

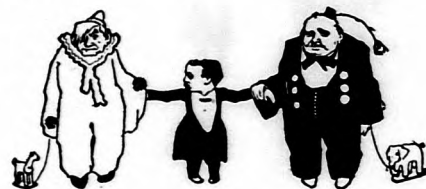
S most nem vizsgálták meg,
de beosztották a menetszázadba.
Ismerősei most sem maradtak
el:

— Ha gyöngé, ugy sem enge-
dik a lövészárkokig. Az ilyen
embereket az első vonattal visz-
szaküldik. S aztán ugy is kidob-
ják.

Most elvitték, de a harctérre
nem küldték vissza. Részt vett
az összes ütközetekben, míg egy-
szer egy buta golyó homlokán
nem találta s holtan terült el a
földön.

Ütközet után az őrmestere ne-
vetve ment, hogy megkeresse
Mórt, nem vette észre, hogy lá-
baival érintette annak kihült te-
temét, hanem ezt mormogta:

— Legyen nyugodt, magát
ugy is kidobják.

Honfitárs.

A rézbanda kíséren ki utolsó
utadon, de minél előbb, ha ello-
pod a más Dongóját!

AKI VALÓDI MAGYAR BORT AKAR INNI, KÉRJEN

Palugyay J. és Fiai

pozsonyi világhírű cég által töltött és csakis eredeti ládában szállított
borokat.

VIDDER EMIL

40 Ave C.
NEW YORK.

képviselő.

Egyedüli képviselője a **Salvator forrás** ásvány-
viznek.

A FORRÁS BUGYOG.

Igen, igen, ez a forrás ezüstös habocskáinak kotyogása, milyen kedvesen tudják utánozni ezek a komponisták! Az is benne van a zongoradarabban, hogy a szellőcske fodrozza a füvecskét és az egészről friss erdőillat árad felém, a falon keresztül, a szomszéd lakásból, ahol valaki zongorán játsza ezt a bájos piéct. Reggel 10 óra van s még egy kicsit zagyva vagyok az alvástól, vagy a nem-alvástól, jól esik fejemnek a forrás hangulata, nyári emlékek ébrednek lelkemben, egyáltalában azt lehet mondani, hogy üdülök ettől a forrástól. Nem tudom, ki szerzte ezt a zenét, de valószínű, hogy klasszikus. Csak a klasszikusok voltak ennyire tisztában a forrás bugyogásával és annak hangok általi ábrázolásával. A jó Isten áldja meg a klasszikusokat, akik nagy jótevői az emberiségnek. Ez az illető, ez a klasszikus, talán kétszáz évvel ezelőtt hallotta bugyogni a forrást és úgy meg tudta örökíteni, hogy még most is bugyog, nekem bugyog, reggel tizkor, ezüstös habocskái hűsítik forró agyam velejét és kellemessé teszik életemet. Köszönöm, klasszikus, köszönöm! Üde fejjel megyek napi munkám elvégzésére.

Délben hazajövök, beülök a szobámba, hogy elolvassam hirtelen a lapokat.

Hallga csak, hallga! A forrás! Még most is bugyog a szomszéd lakásban, a zongoráról, a falon keresztül. Mintha most nem volna olyan szökécselő az ezüst habocskák hangja... Biztosan hűdlizva játszik a forrást. Ezt nem helyesen tesz, egy forrás megérdemli a legnagyobb tiszteletet bármely ifju zenetanuló részéről és egyfolytában kell játszani a forrást,

nem pötyögtetve, hiszen így minden második percben azt hiszem, hogy a forrás elapadt, s bizonyos bánat vesz erőt a lelkemen. Tessék szépen, ahogy a forrás meg van írva, úgy eljátszani, akkor a forrás örök üdülése marad az emberiségnek, s az a klasszikus, kinek lelkéből ez a forrás kibugyan, biztosan annak is szánta.

Ebédhez ülünk; a forrás egyre bugyog még. Na, az nem igaz, hogy ez a forrás zavar engem, kulturember szereti, sőt fokozottan szereti a természetet, s a forrás egyike a természet legszebb tüneményének: ahogy a víz a hegyoldalból minden ok nélkül kicsordul, ez csak szép és az idegekre zsongító hatással van. Kicsit vizes ez a leves és a paradicsom is higabb kelleténél, dehogy, fiam, szó sincs róla, olyan mint rendesen. Ugy lát-szik, a forrás szolgáltatja a vizet ételeimhez. De akkor miért olyan langyos az innivaló víz, ez persze nem forrásból jön, hanem a vízvezetékéből; emlékszel, a nyáron kis hadipoharat tettünk a forrás alá, aluminium-serleget, illetőleg kelyhet és mikor a forrás telegyöngyözött jéghideg vízzel, akkor kiittuk és nagyszerű volt. Hm.

Egy kicsit lepihenek ebéd után, szokásom, régi szokásom, s talán nem is tesz rosszat. Ha csak akkorkát szunyad is az ember, mint a nyul farkincája, ez már erősíti a lelket. Na, mi az? A forrás még nem hagyta abba? Kérem, azért mégis van némi különbség az igazi forrás és annak zenei ábrázolása között. Még a legklasszikusabb klasszisu klasszikus sem teheti tul magát azon, hogy a zongorában hurok vannak, s a hurok nem víz és nem ezüsthabocská... És a forrás mellett sem vagyok egész áldott nap, igaz, hogy a forrás egész nap bugyog ott-

kint a természet ölén, de én csak akkor keresem fel, amikor nekem tetszik. Ez a forrás ellenben engem keres fel és pedig akkor, amikor neki tetszik, ez így nem egészen jól van. Különben is aludni meg nyáron sem szoktam a forrás mellett, a csörgedezés zavart volna, most veszem észre, hogy a forrás sohasem csörgedez olyan hangosan, mint ez a zongora. Mi lesz? Nem tudok elaludni? Nem.

Fölkelek és az asztalom mellé telepszem, hogy dolgozzam, délután négy óra van, munkásság az élet sója, nem lehet folyton ábrándozni, sem az íróasztal mellett, sem a cserge forrás partjain. Ejnye! a kutya-fáját annak a forrásnak odaát a másik lakásban, talán mégis pihentetni lehetne egy kicsit? Hiszen előtti így a víz a szőnyegetek és legfőképp a fejemet, amely már dagadt és hidraulikus nyomást gyakorol a halántékaimon. A munka nem megy, víz víz mindenütt, telefonálni kellene a tűzoltókért, hogy oltsák el a vizet. Sétálni indulok.

Vacsoraidő. A forrás belebugyog a birkapörköltbe. A birkapörkölt, amit hushagyó napon enni kell, amugy se valami fényes, de ezüst habocskákkal direkt ehetetlen. Az ezüst folyton megakad a torkomon, a fűszálakat is érzem, amit a szellőcske besodort a forrás tükrébe. Nevetséges! Hol vagyok: az erdőben, vagy a lakásomon?

— Rozi! Rozi! Menjen át a szomszédba és mondja meg, hogy letöröm a forrásnak mind a két kezét, kitépem a füvet és kiirtom az erdőt!

Rozi nagy szemekkel néz rám, megcsóválja a fejét és vállat vonva megy vissza a konyhába.

Gábor Andor.

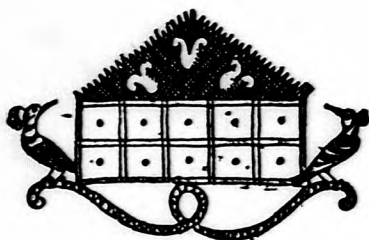
Dr. FARKAS GÉZA

1958 Genessee St., E. TOLEDO, O.

5000 DOLLAR BIZTOSÍTÉK AZ ALLAMNÁL.

Magyarországi és itteni peres ügyek gyors és pontos elintézése. Pénzküldés, jogi tanács és hajójegy.

Forduljon hozzá bizalommal.

HÁLAADÁS NAPJÁN.

Irta: Kemény György.

Isten! Aki vagy, s ahol vagy:
Halljad hívó szónkat!
Gyilkos puskák, rémes ágyuk
Halálmagot szórnak.

Véres hasznot a kapzsiság
Hazudva hálálgat.
Isten! Meddig lesz az ember
Rosszabb, mint az — állat?!

SZÜRETI MULATSÁG.

Nagy szüreti mulatságra készültek a crescenti bodik. A rendezők csikós ruhát szereztek maguknak árvalányhajás süveggel és lóháton "márcsoltak" az egész városban és bámultak az angliusok, hogy a magyarok hogyan ülnek meg a szőren a lovat. Büszkéek is voltak a bodik, különösen egy, aki úgy hánytavetette magát a lovon, mintha már ott is csárdást táncolt volna. Egyszer csak a bodi lova megunt a sok sétálást, megállt az utca közepén és semmi biztatásra sem akart tovább menni. Hiába szurkálta a bodi hátul a sarkantyújával s ütötte elöl a nádpálcával, a táltos nem mozdult a helyéről. Az utcán járókelők megbámulták és kinevettek a csikós magyart. A bodi végre is megunt a lova makacságát, pálcájával egy hatalmasat ütött a paripa fületövére, mire a ló lehuzta a fejét a földre, két hátulsó lábával pedig rugott egyet s a bodi abban a pillanatban az orrával turta a földet, Különösebb baj nem történt. A bodi feltápázkodott s gyalog baktatott a nagy "háléhoz", ahol a szüreti mulatságot már megkezdték. A pórus jár bodi azonban nem tudott táncolni, mert megrándult a dereka. El-

keseredésében mi telhetett tőle, leült egy sarokba s annyit vett be a jóból, hogy a mulatság után szekéren kellett őt hazavinni.

— o —
Uncle Sam.

"Hála neked, mindenség alkotója és bölcs igazgatója, aki elküldted erre a földre a földönfutók millióit, hogy benépesítsék és naggyá tegyék ezt az országot, amely nélkülük nem lehetett volna a világ első országa. Áldd meg ezt az országot, tartsd meg az idejövőket, akik nélkül úgy itthagynák a földi javakban duskálók, a municiógyárosok a szabadság országát, akárcsak valamikor Pál apostol az oláhokat".

A Marcinak "muffolni" kell.

Marcinak hívták az egyik chicagói bodit. Egy szép vasárnapon a Marci sokat bevett a jóból s összeveszett a gazda asszonyával. Elhatározta ennél fogva, hogy "raduvéba muffol". Betette a paktáskájába az egy ingből és két gallérból álló ingó vagyonát s elindult a nagyvilágba. Vándorlása közben — ami nem is volt olyan nagyon messze a volt lakásától — betért az első szalonba és egy "kek" sört vett, amit belé tett a táskájába s szépen elindult ismét haza. Mikor a sört "kipakolta" a bodik rettenetes "hurrával" fogadták. Vállukra emelték s elhatározták, hogy a Marcinak ezentul minden héten "muffolni" kell.

KELEMEN GERGELY

virtigli őrmester ur levele.

Kelt betses levellem csak úgy kutyafuttába szerettet kedves isapám isanyám. Ne haragudjon, hogy csak ojjan rövid a levelem, akár a nyul farka, de hát úgy szalad a szervijános, hogy még enni való ideje se jut a szegény magyar bakának. Oszt most mán arrul is tudósítom kenteket, hogy Belegrádba vótunk, ahonnan úgy futott a rusnya rác, mind a patkány, mikor panyor viackot cseppentenek a farka tövébe. No de nem is csuda, mer a régi köcsön igen a begyünkbe vót, hát vissza is adogattuk kamatostul. A Petár rác kiráj fator nyos házába is lyártunk, oszt hogy belétekintettem a székibe, hát mondok emlékül legalább köpök egyet a háza főgyire. Hát köptem is, amejhez hasolló lyögésséget kívánok kenteknek oszt vagyok szerettet vitéz fajok Rácországba

Kelemen Gergely

őrmester ur

három keresztvel meg egy medáliával.

— o —
CSODABOGÁR.

Eljegyzési reform.

"Ezennel köztudomásra hirdetik, hogy L. L. sodronypálya üzemvezető helyettes, magyar honos, hisnyóvizi lakos, L. V. sodronypálya üzemvezető fia és neje, szül. U. hisnyóvizi lakosok és L. R. E. müncheni lakos, puskamüves-házaspár leánya, Miksa és A. E., szül. N. müncheni lakosok egymással házasodni szándékoznak." (A Gömöri Ujság augusztus 4. számából.)

MUFFOL MISKA főburdos vélekedései.

Jeszeri! Gyün a csikindé, hát mondok lesznek combok meg mejjek. Mert asztat minden okos ember tuggya, hogy a csirkének nem a nyaka dukál ki a főburdosnak.

A vashid düjjön rá erre a furcsa világra. Mán igazán látom, hogy nem érdemes itt okos embernek lenni, merthogy mindenféle buta puskájér csak úgy dül a pénz, velem meg nótát is faragtattak, a de a végin úgy fizettek ki, mint Bugyit a tapasztásért.

Igen biztat a misziszem, hogy aszordí a misztere hazamén a háboru után, hát lesz laco gud tájm. No, mondok, de mán ebül nem kérek. Mert betaposni betaposom a káposztát, de mán a bébi kericszet csak tologassa a miszter.

Oszt ha vaalmejjik miszisz órájtosan akari tőteni a csikindét, hát csak izennyen, merhogy órájtosan redibe vagyok. Jube-cse!

HÁLAADÁS NAPJÁN.

Magyar testvérem! Nemsokára elkövetkezik a hálaadás napja, amikor is régi szokás szerint hálát is kell adni a vett jókért. A Dongó is szeretne hálát adni, de hát hogyan adjon, amikor ezer számra vannak hátrálékosai, akik a pénzbe kerülő fölszólításokra még csak a füük botját se mozdítják.

Füstölnek a gyárok, dolgoz-

nak a magyarok, de a Dongóhoz mégse jönnek a betegek. Elmult a munkanélküli tavasz, elmult a meleg nyár, elmult a gyümölcsös ősz, s itt a hideg tél. A Dongó egész nyáron át még a legszegényebb viszonyok között is muzsikált a magyaroknak, hogy fölvidítsa, hogy bátorítsa. Hát most a hideg téli időben éhesen táncoljon a nyári muzsikálásért?

Magyarom! Egyszer meg is kell halni, hát ne károsítsd meg a szegény Dongót!

FOHÁSZOK, HÁLAADÁS NAPJÁN.

J. P. Morgan.

„Hálát adok neked, uram, hogy egymásra uszítottak a népek és a vértenger közepén nekem fakadt a Boldogok szigetének aranyvirága”.

Chas. Schwab.

„Hála neked, uram, hogy csodálatos észet adtál az embernek, amellyel kitalálta az ágyut, srapnelt és a többi csodálatos gyilkoló szert. Uram! Mi lennék én ágyuk nélkül?!”

Szerencse.

A kávéházi törzsasztalnál a családi életről van szó. Az asszony ellen általában mindenkinek van panasza és kialakul az ósdi nézet, hogy a házasság mégsem olyan nagyon jó dolog.

— Látjátok — mondja egy öreg magánhivatalnok — én és a feleségem ideális boldogságban éltünk az utolsó pillanatig.

— Ugy — mondják többen — hát önnek meghalt a felesége?

— Nem válaszol a hivatalnok — megszökött egy katonatiszt-tel.

Aki félretáncolt.

Nagy szüreti „báldos” mulatság volt Duquesneban. Készütek is reá a bodik alaposan. Mind egyik előszedte a mult évről a borjuszájú lobogós inget s ugyancsak várták a mulatság nagy napjának érkezését. De azért senki sem várta olyan izgatottsággal, mint egy fiatal bodi, aki, vagy öt „görlinek” ígerte meg, hogy automobiliön viszi őket a nagy „halba” s úgy megtáncoltatja őket, hogy éltük végéig emlékezni fognak reá. Eljött a mulatság napja, de a bodi megfélemedezett a „görliknek” adott ígéretéről, de még önmagáról is megfélemedezett, mert mire a mulatság órája bekövetkezett volna, alaposan beszédett a mérgesből és félrészegen ment a táncterembe. A „görlik” meg várták a bodit az autóval s hogy nem jött, nagy bosszusan „stritkárón” mentek a mulatságra. A bodi már akkor ott volt s amikor az érkező leányokat meglátta, azonnal odaugrott hozzájuk s táncra akarta vinni egyiket. De a „görlik” egyike sem akart vele táncolni, de nem kapott a bodi egyáltalában táncosnőt. Egy kis darabig lézengett még a bodi a teremben, majd szégyenszemre hazament s lefeküdt. Mikor a burdosgazda kérdezte tőle, hogy miért nincs a mulatságban, azt felelte, hogy véletlenül félretáncolt s kibicsaklott a lába. Másnap azután a gazda is megtudta, hogy mért ment el olyan korán a bodi a mulatságból s alaposan kinevették.

EMÁNUEL, A CSODATEVŐ.

A legnépszerűbb király. A katonái mást sem tesznek, csak rajonganak érte. Reggel, amint felébrednek, elkezdnek rajongani, s rajonganak addig, amíg az álom simára nem csókolja szemhéjukat. De meg is érdemli. Velük él, velük szenved. A sebesülteket csitítgatja, a lábbadozókat lelkesíti, a harcba indulókat elkíséri. Ha csodára van szükség, arra sem rest. Legutóbb például megszólított egy némat. A király tudniillik mindig megszólít valakit, mert a valakinek tilos a királyt megszólítani. A néma hős haptákba vágta magát és csodák csodája: felelt a király kérdésére. Lehulott nyelvéről a hályog, vagy helyesebben: a szavak fékje, melyet egy lelki izgalom szoritott reá. Igazán, nincs boldogabb ország Olaszországnál. Ott most passzió meg-némulni. Nem kell más a meggyógyuláshoz, csak egy királyi tekintet, egy királyi szó. Emánuelnek azonban ajánlatos lesz résen lenni azzal a csodatékony-sággal. Mert most Olaszország is néma. Vigváznia kell, hogy meg ne szólaljon. Amint viszsza-szanyeri beszélőképességét, olyasmi történhetik, amitől esetleg Emánuel talál megnémulni...

HINDENBURG VALLÁSA.

A kórház ablakán besüt az őszi verőfény, a sebesült katonák ott üldögélnek a nagy asztal mellett a hosszú lócán, a mankókat szépen eldugták a lóca alá. Az asztalon öt-hatnapos újságok hevernek, rájuk van ütve az ismert stambul: "Tiszteletpéldány

a sebesült katonák számára." Ezt böngészik az emberek. Némelyik hangosan olvassa, — a hírek közé ékelt sóborszesz-hirdetést épp oly áhitattal, mint a vezércikket. Néhol — pihenés okáért, — pont a mondat közepén áll meg a felolvasó.

Az újságok persze teli vannak a Hindenburg nevével.

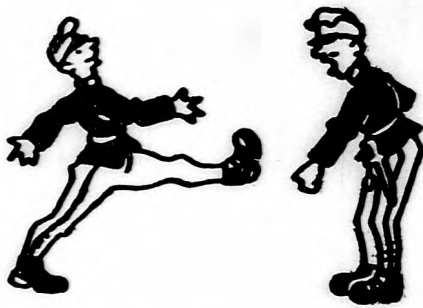
Azt kérdi egyszer az egyik bakka, aki hosszan elkönyököl az asztal fölött:

— Miféle ember legyen ez a Hindenburg, komám?

— Azt nem tom biztosan, csak annyit tudok rula, hogy zsidó.

— Vajjon?

— Biz a. Onnan gondolom, mer a mi falunkba' a pájinkás zsidót is így hijják valahogy. Igaz, annak Eulenburg Lipót a neve, de mind zsidó a, akinek ilyen urgra-burgra végződik a családfája ...

Nehéz helyzet.

— Azt hallom, hogy valaki egy társaságban silány fráternek nevezett. Kiváncsi vagyok, igaz-e ez?

— Kérdezd meg tőle!

— Ezt nem tehetem. Mert mit csináljak, ha azt feleli, hogy igaz?

Mi történt

a múlt héten?

Az ami, minden héten történik: ezrek és ezrek ismét kétségbevonhatatlanul győzöttek meg arról, hogy a Partola páratlan gyógyerejű, tökéletes gyógyhatású gyomor és vértisztító cukorka. Hétről-hétre növekszik azoknak a száma, akik a PARTOLÁBAN a jó egészség egyik legfőbb biztosítékát látják: a saját hasznuk, a saját javuk győzte meg őket erről.

A PARTOLA minden fájdalom okozása nélkül, könnyen simán hat, visszaadja a jóétvágyat, véget vet az emésztési zavaroknak, megszünteti a szorulást, pontossá könnyűvé teszi a székelést s megtisztítja a vért, nehogy reumatikus bántalmakat okozó anyagok kerülhessenek a szervezetbe.

**PARTOS
PATIKA
NEW YORK, N. Y.
160 Second Ave.**

**HUSZÁR-NAPTÁR
1916-ik ÉVRE INGYEN!**

A magyarság büszkesége ez a kép, amelyet ingyen küldünk minden egy dollár ára rendeléssel együtt, öt dolláros rendelésével négyet kap. Rendelésével és a pénzzel együtt ezt a szelvényt is küldje be.

Rendelését így címezze:

Partos Patika, 160 2nd Ave. New York (Dpt.)

TALÁNYOK.

Mi ez?

s s s s U dede
s s s s Hó dede

A megfejtés dija: egy szép könyv.

A megfejtés beküldésének határideje: 1915 november 26.

A mult számban közölt talány helyes megfejtése:

Pihenő hősök.

Helyes megfejtést küldtek be a következők:

Pászti Lajos, Csikja János, Füleki István, Ozsváth Ferencz, Tóth József, Kundráth Mihály, Soós András, Nagy József, Frank Ignác, Juhász J. Hornyák A. János, Fogel Erzsike, Kürti Ferencz, Ifj. Szaniszló István, Jakosa J. Maczik János, Werek István.

A jutalmul kitűzött könyvet Fogel Erzsike (Scalp Lavel, Pa.) nyerte meg.

A smucig ember.

Vendég: Mit mond: a gazdájának ragadós betegsége van? Akkor nem megyek be hozzá, mert még meg találom kapni tőle!

— Sose féljen a nagyságos ur! Az én gazdám olyan smucig ember, hogy attól semmit sem lehet megkapni.

Hivatalnokok.

— Voltam a hivatali főorvosnál és panaszkodtam, hogy álmatlanságban szenvedek és túlzott mértékben ideges vagyok.

— És nem tiltott el a munkától?

— Nem bizony, a nyomorult.

Sértés.

— Csunyán megbántott a gazdám; akasszanak fel, ha tovább is dolgozom neki. Egy percig se tovább! — mondja Pöngő szombat este, mikor a munkából hazajött, a feleségének.

— De miért? — kérdi az aszszony — hát ugy megsértett téged?

— Igen; egy olyan megjegyzést tett rám, a melyik lehetlenné teszi, hogy továbbra is dolgozzak ennél a birkánál.

— De hát mit mondott tulajdonképen?

— Pöngő — mondotta — maga el van bocsájtva, mehet!

Kávéházban.

Pincér (egy vendéghez fordulva, aki véletlenül vasutas): Parancsol egy karambolt?

Vendég: (szórakozottan) Hány halottai?

Nagyszerű Könyv Ingyen!

Aki megrendeli a Dongót és előfizet egész esztendőre két beteg dollárt, az ingyen megkapja a Dongó jubileumi számát, amelynek bolti ára két dollár. Siessen a rendeléssel, ameddig el nem fogy a könyv. A betegek erre a címre küldendők:

DONGÓ

10613 Earle Ave.

Cleveland, O.

Bridgeport város és a M. B. E. Sz. letéti helye.
THE FIRST BRIDGEPORT NATIONAL BANK
 OF BRIDGEPORT, CONN.
 Main és Banks utcák sarkán.

CHARLES G. SANFORD, Elnök.
 F. N. BENHAM, Alelnök.
 P. W. WREN, Alelnök.
 O. H. BROTHWELL, Pénztárnok.
 H. C. WOODWORTH, Segéd-pénztárnok.
 F. N. BENHAM, Jr., Segéd-pénztárnok.
 F. W. HALL, Segéd-pénztárnok.

A bank elfogad betéteket kereskedőtől, egyesületektől, valamint magánosoktól. — Udvarias kiszolgálás.

SCHWARTZ B.

2880 E. 79 St., CLEVELAND, O

KÖZJEGYZŐ. Pénzküldés a világ minden részébe.

ÁRÁNYOSÍTÁS minden vonalra.

Mindenféle ital kicsiben és nagyban. Vidéki megrendeléseket is elfogad.

Diszokmányt

rajzokat, festményeket, hirdetések rajzol és fest

KEMÉNY JÁNOS

a nagy Dongó rajzolója.

Címe:

Corner Buckeye Road. & East 89 St.
 CLEVELAND, O.

SCHWARTZ H. VILMOS

CGYVÉD ÉS HITES KÖZJEGYZŐ.

Iroda: 304 Superior Ave., N. W.
 Lakása: 1832 East 101 Str.
 Telefon: Main 639 és Cent. 6906 K.
 Tel. Doan 2604-R és Princeton 2112-R.

JÓ BOR, JÓ EGÉSZSÉG!

2633 E. 89 St.
 Én, Veterán Pesta hatvanszor s-közök, hogy soha olyan jó bort nem ittam, mint Juhász Pistanál a Boltonon. Azért a ki jó bort akar inni, vegyen tőle. Atreca:
JUHÁSZ ISTVÁN corner Kennedy és E. 89 Str., CLEVELAND, O.

 * Laczkó József híres ember: *
 * A szkunerre láncot nem ver, *
 * Bátran rakja ki a bárta. *
 * A mérgek meg olyan nála, *
 * Hogy ki abból jól benyaka! *
 * Vén korában is fiatal. *
 * 8107 Rawlins Av. Cleveland, O. *

 * **A. STRASSBURGER and Co.** *
 * Imakönyv, olvasmány, pipa, de- *
 * hány és más hazai áru sehol nem *
 * kapható oly nagy választékban, mint *
 * nála. *
 * 925 FIFTH AVE., PITTSBURG, PA *

 * **HOTEL MIDDLESEX** *
 * Woodbridge-on (magyarul Ubrics) *
 * van Amerika egyik legizsább hotel- *
 * ja, a melynek **GALAJDA PISTA** a *
 * tulajdonosa. Valóságos minta-szál- *
 * loda. *
 * Étél, ital s szivar olyan van nála, *
 * hogy az embernek hét röfre nyulik *
 * utána a nyála. *

 * Galbos János szalonjában *
 * Vigan szól a nóta. *
 * Pohár hozzá a heg 28. *
 * A vonó a kóta. *
 * Aki hozzá betér, *
 * Meg nem bánja soha; *
 * Mert Galbos itala *
 * Nem hitvány mostoha. *
 * **GALBOS JÁNOS** szalonja *
 * 9204 Cumberland Av., Cleveland, O. *

Verhovay Segélyegylet

A LEGREGIBB MAGYAR EGYESÜLET AMERIKÁBAN.
 Fizet 1000 dollár haláleseti illetéket.
 Fizet továbbá \$500 félsegélyt, \$300 csonkulási díjat és 2 évig betegsegélyt.
 Aki családját szereti, álljon be az egyesületbe. Minden felvilágosítást szívesen megad.

GÁBOR ISTVÁN
 FÖTITKÁR

320 Jenkins Arcade Pittsburgh, Pa

ROTH BANKHÁZAI

ERŐS MINTA SZIKLA
PÉNZKÜLDÉS HAJÓJEGYEK
KÖZJEGYZŐI IRODA
HAZAI JOGI ÜGYEK
 401 403 Jerome Ave., McKeesport Pa.
 110 Smithfield St., Pittsburgit, Pa.

Chas. Feleky
 Lejár 14. 12. 15.
 508 W. 114 St.

DEMCHAK ISTVÁN
LEGNAGYOBB MAGYAR PÁLINKA KERESKEDÉSE.
 HAZAI BOROK, SZILVÓRIUM, TÖRKÖLY, VALÓDI JAMAICA - RUM.
 AZ E. Á. BARMELY RÉSZÉBE KÜLD ITALT.
 8933 BUCKEYE RD. (177 SO. WOODLAND) CLEVELAND, O.
 IRJON ÁRJEJYZÉKÉRT